

Rok 1920, Paryż. Tytułowy Nadsamiec postanawia udowodnić tezę o niewyczerpalności ludzkich sił, bijąc na gruncie erotyki eksperymentalnej rekord odnotowany przez starożytnego mędrca Teofrasta, wynoszący 70 razy z rzędu. Na drugim planie — choć nie jest to żadną miarą plan pośledniejszy — rozgrywa się obtąkańczy wyścig kolarskiego kwindemu (jego uczestnicy zostali poddani sterydowej kuracji, dającej im nadludzką moc) z pociągiem ekspresowym na trasie Paryż—Irkuck—Paryż. Wyścig wygrywa jednak tajemniczy cyklista, którego niezmordowana krzepa nie potrzebuje ni chemicznego, ni metafizycznego wspomaganie.

„Miłość to akt bez znaczenia, można ją bowiem uprawiać w nieskończoność”.

Alfred Jarry

Alfred Jarry (1873—1907) — francuski poeta, prozaik i dramatopisarz, twórca patafizyki, zdeklarowany cyklista, bezwzględny krytyk mieszczaństwa, genialny prekursor dwudziestowiecznych kierunków awangardowych: kubizmu, dadaizmu i surrealizmu. Garściami czerpali z niego egzystencjaliści, strukturaliści, semiotycy, oulipijczycy, postfreudyści i postmoderniści. Dziś uznaje się go za jednego z ojców założycieli postsekularyzmu, choć w rzeczywistości powinno się go czytać w poszukiwaniu tego, co da się dopiero stworzyć. Wiódł żywot ekscentryka. Jego najważniejsze dzieła to: **Cezar-Antychryst** (1895), **Ubu król, czyli Polacy** (1896), **Czyny i myśli doktora Faustrolla, patafizyka** (1908). W 1902 roku, tuż przed napisaniem **Nadsamca**, wyznał swej przyjaciółce Rachilde, że po stworzeniu serii wywrotowych tekstów zamierza „pisać tak jak wszyscy”. Na szczęście zamierzenie to zakończyło się spektakularną klęską.